

Dag 266 – donderdag 19 september

Hmmmm... vandaag mogen we een beetje uitslapen. Mijn laatste werkdagje van de week mag ik thuis werken en er staat nog geen werk te wachten op me dus ik draai me nog eens om rond achten. Lagun lijkt het wel te hebben gehoord en begint te huilen in zijn bench beneden. Neen liefje, toe niet nu. Ik heb nog een half uurtje... en ook mijn smeekbede lijkt hij te hebben gehoord. Ik mag effectief blijven soezen tot half negen. Wanneer ik op mijn gemak beneden kom, merk ik echter al gauw waar het gehuil om was: Lagun heeft een beetje overgegeven. Foei Veerle. Wanneer ga je het toch eens leren dat zijn gehuil niet voor niks is?!

Ondanks dat hij een beetje ziek is geweest en niet goed heeft willen eten, is Lagun toch in vorm. Hij speelt de hele dag gezwind met Yana en 's avonds rijden we met zijn allen naar oma en opa waar de drie vriendjes op logement mogen tot en met zaterdagvoormiddag.

We laden de auto vol met speeltjes, kussens, dekens, eten - en hondjes natuurlijk.

't Is gezellig bij oma en opa en we blijven er nog lang plakken. Wanneer we uiteindelijk door rijden naar huis kijkt Lagun zelfs niet om. Hij heeft het al te druk met Belle. "Gelukkig" krijgen we wel nog een goeiedag van Yana en Darko. ;)

Dag 267 – vrijdag 20 september

Stilte. Absolute stilte deze ochtend. Ik word niet begroet door een bolletje hond dat over mekaar tracht te kruipen om als eerste tot bij de mens te geraken. Ik hoef geen water te verversen, eten te geven, geen hondjes om uit te laten... triestig.

Dan maar een sms'je naar opa om te vragen of hij het daar allemaal wel onder controle heeft met de vijf viervoeters. Ja hoor, prima. En ze hebben allemaal flink bijeen geslapen in de living en iedereen heeft nog zijn achttien (?) tenen.

Dag 268 – zaterdag 21 september

Een heerlijk dagje sauna gisteren heeft me mijn zinnen kunnen doen verzetten en me mijn gemis doen vergeten maar na een tweede nacht zonder woefjes kijk ik toch erg uit naar hun terugkeer deze ochtend. Ik profiteer er wel nog even van om eens goed te kuisen. Dat gaat toch net wat makkelijker zonder vierpotige toeschouwers die op hun eigen manier willen helpen. Met ruiten wassen door te likken bijvoorbeeld als ze buiten in de tuin moeten terwijl ik poets...

Iets na tiene zie ik plots Yana's snoetje verschijnen aan het zijraam aan de oprit. Huh?! Zij loopt daar los? Ik doe de deur open en ze komt meteen in mijn armen gevlogen. En daar is ook Darko los! Slik! Een paar seconden later komen ma en pa achter. Ze zien er niét gelukkig uit... "Ge zult uwen überpuber zelf moeten gaan halen zulle, da luistert voor genen meter!" ... oepsie... ik ga buiten piepen en zie Lagun heel vrolijk rond dartelen op de bouwwerf schuin tegenover mijn deur. Ai, hoe moet ik die nu bij mij krijgen? Simpel zo blijkt meteen: een keer roepen en mijn lieverd komt aan gefladderd alsof hij me een jaar niet heeft gezien. ☺

Pa gelooft zijn eigen ogen niet. Hij heeft er blijkbaar een moeilijke 24 uur op zitten met het kleine grut.

Vanochtend was pa ook zo moedig om vijf honden tegelijk eten te willen geven (waaronder een door eten geobsedeerde Beagle). Dat was hem gisteren blijkbaar ook gelukt maar vandaag brengt Lagun wat leven in de brouwerij; hij stampt Yana's pot met de laatste perfect afgewogen korreltjes in, omver. De Beagle profiteert natuurlijk van de verwarring en stookt de boel op en in een mum van tijd zijn alle korreltjes op maar wie wat heeft gegeten...?

Papa wandelt graag maar heeft wat last in zijn voet. Met de vijf tegelijk gaan, zou hem een tripje kunnen besparen maar hij is ook geen kamikaze. Omdat Darko, Yana en Lagun elkaar gewoon zijn, neemt hij die drie tegelijk op sleeptouw. Of zij hem... Murphy wandelt echter ook mee en Darko's leiband schiet kapot tijdens de wandeling. Ik weet niet hoe hij het doet maar papa krijgt de drie vriendjes heelhuids terug langs een drukke weg!

's Middags is er groepstraining van Canisha op de dijk van Blankenberge. Anderhalf uur training met een groot publiek en veel hondjes rondom rond. Het wordt een ware strijd om Lagun's aandacht bij me te houden. We moeten door elkaar wandelen met de honden netjes aan de voet, iemand laat "per ongeluk" kattenkorrels vallen op ons pad (ik noem geen namen maar dat was gemeen Christel) en vervolgens doen we een oefening twee aan twee. Ik word gekoppeld met Femke die überpuber Mats bij zich heeft. De bedoeling is dat we rechtover elkaar gaan staan op enkele meter afstand en dat een van ons haar hondje een 'assis' en 'stay' geeft en bij de andere persoon gaat staan. Die andere persoon mag dan weer het hondje trachten te lokken, weliswaar zonder de naam te zeggen en hondje moet blijven zitten. Ja hoor... ik zal al blij zijn als Lagun wil blijven zitten... punt... Niet vergeten dat we op de dijk staan en dus water in zicht hebben en vele potentiële speelkameraadjes en liefjes! Ik stel mezelf wat gerust met de wetenschap dat Lagun niet veel verder zal lopen dan het eerstvolgende hondje of het strand en begin zo met de moed der wanhoop aan de oefening. Hij gaat netjes zitten aan mijn voet, ik zeg dat ie moet blijven, stap weg ... en hij komt mee. Mis! Ik ga terug, laat hem zitten, zeg dat ie moet blijven, stap tot bij Femke, zij begin met een hoog stemmetje te roepen, ik kijk streng, herhaal de 'stay'... en Lagun blijft zitten!!!! Maar wat een wonderhondje ben jij toch?! Ook Femke mag delen in de feestvreugde want haar snelle duivel Mats (die we een tijd geleden een half uur hebben moeten achtervolgen na zijn ontsnapping op de Vrijdagsmarkt) doet de oefening voorbeeldig. Oef!

Tijd voor een apport oefening. Gerrit deelt zakjes snoep uit. Beloning? Neen hoor, de honden moeten het zakje snoep oprapen van de grond en het een eindje netjes aan de voet meedragen. Grrr, alweer een oefening die ik nog nooit heb gedaan met Lagun. Wat zijn ze creatief vandaag. (Stiekem houd ik er wel van hoor ;-)). Lagun doet het wederom uitstekend. Zijn volledige aandacht heb ik nooit hier op de dijk maar de kleine man bedwingt zichzelf uit volle macht en doet het toch maar. Chapeau vriendje!

Na de 'apporte' komt uiteraard ook nog een 'fetch-apporte'. Er worden een aantal voorwerpen op de grond gelegd – ja ja, te midden van de resterende kattenkorrels – en een voor een moeten we onze hond uitsturen om iets naar zijn keuze terug te brengen. De jongere honden krijgen begeleiding natuurlijk. Lagun staat aanvankelijk wat verwaasd te kijken maar wanneer hij buurman Loki zich dolenthousiast op de voorwerpen ziet storten, begint ook zijn staartje te kwispelen. En of hij er zin in heeft! Wanneer het aan ons is, hoef ik eigenlijk zelfs al niet meer mee te lopen. Razendsnel duikt Lagun er op af maar aan zijn buit gekomen, slaat de twijfel toe: wat is leuker? Een doekje, een

haarborstel of een gsm? Die gsm natuurlijk! (Staat genoteerd voortaan: Veerle, geen gsm meer laten rondslingeren thuis!)

Als afsluiter mogen Dominique en ik elk zelf een oefening tonen aan de anderen die onze eigen hond heel goed kan. Ik twijfel niet en pik de 'duw' eruit waarbij Lagun tegen mijn hand moet duwen (om later deuren te leren dicht doen). Hij moet zo hoog mogelijk gaan met zijn poot maar dat is geen enkel probleem. Dominique pikt er de 'heel' uit ('aan de voet'). Super, dat is ook een oefening die Lagun heel goed doet. Al word ik me er nu wel van bewust dat ik meestal enkel 'heel' vraag wanneer Lagun voor me staat maar hij moet het natuurlijk van uit elke positie kunnen. Daar zal ik me eens op toeleggen. Ik vind het geweldig leuk om te doen. Lagun doet het altijd met volle goesting en struikelt bijna over zijn eigen poten om zo snel mogelijk zo dicht mogelijk tegen mijn linkerbeen te plakken en dan zijn nekje bijna te breken om naar mij te kijken voor zijn beloning. Flinkerd toch.

En niet alleen de hondjes zijn flink geweest vandaag, ook de baasjes. En onze beloning is een terrasje. ☺ Lagun is uitgeteld. Of toch niet? Christel en Sabine nemen Lagun mee met Joytha naar zee om te gaan pootjebaden. Het zal hem deugd doen na zo een lange uitdagende training. Wanneer ze een dik half uur later terugkeren, krijg ik een natte rat terug die zich laat neerploffen en niet meer beweegt. Blijkbaar heeft hij Sabine en Christel ook wat lichaamsbeweging bezorgd. Hij en Joytha die anders bijna niet beweegt, hebben even iets te veel van hun vrijheid geproefd en zijn samen naar de horizon beginnen te lopen. Het was even spannend maar ons koppeltje is gelukkig teruggekeerd.

's Avonds is iedereen doodop. Ik kruip met Darko in de zetel en Lagun gaat tevreden op zijn puppykussentje liggen soezen op de grond.

Dag 269 – zondag 22 september

Ik ben heel vroeg wakker voor een zondag en wip gezwind uit bed om te gaan joggen met Darko en Yana. Bart gaat intussen naar de Spar. Wanneer ik terugkom, denk ik dat Bart Lagun mee heeft naar de winkel want de bench staat open en Lagun is nergens te bespeuren. Ik ben er wel gerust in. Ik deponeer mijn spullen, trek mijn schoenen uit en ga het schuifraam naar de tuin open zetten wanneer ik plots in mijn ooghoek iets vreemds zie liggen in de zetel. Een muisstille Lagun op een bolletje gedraaid! Hij heeft 1 oog lichtjes opengetrokken om me in de gaten te houden en je ziet het hem denken: "ik ben onzichtbaar, als ik niet beweeg, dan ziet vrouwtje me niet..."! Non! Potjandorie. Het duurt nog even voordat hij moet toegeven dat vrouwtje hem wel degelijk ziet en met grote tegenzin de zetel verlaat. Ik mag er niet om lachen maar 't is wel grappig. Dat snoetje en die tekstballonnetjes die soms boven zijn kopje verschijnen! ☺

't Is opnieuw spelklasje vandaag bij Christel. Christel had me eerder deze week verteld dat ze domme honden heeft die blaffen naar een Halloweenpop die ze aan haar poort heeft gehangen. Wel ja, jullie raden het allicht al: ik heb ook een dom hondje. Lagun gaat zoals gewoonlijk uit de bol in de auto zodra hij merkt waar we zijn en springt al uit de auto nog voor het kofferdeksel helemaal open is. Hij stormt op het hek af maar gaat dan volop in de remmen wanneer hij het spook ziet hangen. Haar recht, sluipmodus aan en grollen maar! Pas wanneer ik de pop over haar bolletje ga wrijven, recht onze kleine man zich opnieuw een beetje en komt hij aarzelend zelf ook even snuffelen. Ah... ok... da's niet echt levensbedreigend?! ;-)

Lagun is nog wat moe van 't zeetje gisteren denk ik. Hij speelt niet zo uitbundig als anders. Nochtans... er is een andere flatcoat bij deze week: een teefje van een maand jonger die veel groter is dan Lagun (ik mag dus blijkbaar terecht nog steeds 'mijn kleine man' zeggen...). Hilarisch wel: ze hebben dezelfde doeningen, dezelfde houdingen en dezelfde likobsessie.

Deze namiddag mag ons vriendje uitrusten in zijn bench thuis samen met Darko en Yana. Wanneer wij 's avonds vermoeid thuis komen, is de heilige drievoudigheid natuurlijk opnieuw uitgerust...

Dag 270 – maandag 23 september

Lagun heeft deze nacht geblaft rond half drie. Ik ben even naar beneden gegaan, heb gecontroleerd of hij niet ziek was, het dekentje wat verder over zijn bench getrokken en ben zonder iets te zeggen terug naar boven gegaan. Niks aan de hand... ben ik eigenlijk echt wakker geweest? Ik denk het niet.

Maar Lagun is duidelijk toch niet zo in vorm. Deze ochtend wil hij maar niet eten. Zou hij misschien te laat eten gekregen hebben gisteravond? Toen heb ik hem pas om negen uur eten gegeven en dan nog een dubbele portie want ook gisterochtend had meneer geen tijd om te eten.

Hij heeft nochtans geen ziektesymptomen: slijmvliesjes van de ogen zien er gezond uit, oortjes, proper, geen koorts en hij kruipt nog steeds gezwind in de muil van Darko. Ik maak me niet al te veel zorgen en zet aan naar Brussel.

Dag 271 – dinsdag 24 september

Ochtend nummer drie dat Lagun niet flink eet... dit zal toch geen gewoonte worden? Hij speelt wederom de hele dag door en tegen de avond rammelt hij blijkbaar van de honger want wanneer ik zijn kommetje bovenhaal begint hij zowaar bijna salto's te maken.

Ik blijf volharden in de boosheid en neem zijn kom weg na tien minuten als hij niet eet. Zolang ik geen ziekteverschijnselen zie en hij niet al te erg vermagerd, gaan we hem niet op zijn wenken bedienen. Iedereen gelijk voor de wet.

Het wordt nu al wat vroeger donker buiten en ik moet er attent op zijn dat ik de rolluiken dan naar beneden doe want doe ik het niet, dan is het blaflconcert bij Lagun. Hij snapt het maar niet dat dat mooie hondje in de tuin, hijzelf is...

Dag 272 – woensdag 25 september

Opnieuw naar Brussel vandaag. Het is dikke erwtensoep buiten. De eerste keer dat Lagun het fenomeen mist meemaakt denk ik. Terwijl we op het perron staan te wachten, zet Lagun het plots op een blaffen. Hij is ergens van geschrokken maar van wat? En dan hoor ik het: iemand komt door de voordeur van de pas bewoonde nieuwe huisjes aan het station. Lagun is het er duidelijk niet mee eens.

In de trein is hij dan wel weer heel fraai en gaat hij de hele tijd flink onder mijn stoel liggen. Als het maar druk genoeg is, dan doet hij het wel. Maar geef hem de ruimte, en hij zal ze ook volledig inpikken.

Op weg naar het bureau kom ik mijn rechtstreekse collega Patrick tegen met een nieuwe collega. Ze halen ons in en laten ons achter want ik kan nog niet op een deftig tempo meestappen zonder dat

Lagun trekt aan de lijn. Even later hoor ik op kantoor van Patrick dat die Tom heeft gevraagd of ik volledig blind ben... Godzijdank niet met zo een puber aan mijn zijde. ;-)

Omdat Lagun echt niet flink met me naar het kantoor is gewandeld, negeer ik hem straal wanneer we binnen komen. Hij probeert wat aandacht van me af te staren en fixeert me, gaat voor me zitten, begint wat te jammeren... maar ik kijk hem niet aan, zeg niks, je bestaat even niet vriendje. En dan... krijgt ie het! Hij begint boos te blaffen en begint op zijn voorpoten te dansen zoals een klein kind dat zich in een woedeaanval op de grond laat vallen in een winkel. Grrrr. En mijn collega is er ook al. Ik verontschuldig me even tegen hem en suggereer dat dit misschien het ideale moment is voor een plaspauze of een koffie... ik verlaat zelf het bureau een paar minuten en tegen dat ik terug ben, is meneertje gelukkig al wat gekalmeerd. Hij zit terug in siëstamodus.

Deze middag mag Lagun mee naar Exki. Op weg naar daar doet hij een hoopje midden op het trottoir, op nog geen 20 meter van het graspleintje waar we net tien minuten hebben gestaan zodat het kleine grut zijn ding zou kunnen doen. Zuchtje. Op een manier is het niet slecht dat hij over zijn fobie voor poepen op iets anders dan gras komt maar leuk is het niet om je in de mensenstroom te moeten bukken en zijn dompende pakje op te ruimen.

Terwijl ik mijn lunch uitkies, blijft Lagun heel rustig bij me staan en ook aan tafel is hij de kalmte zelve. Heerlijk.

De terugweg is helaas bezaaid met duiven. Nu besta ik even niet meer voor meneertje. Niks, maar dan ook niks van wat ik doe of voor zijn neus houd, kan hem afleiden. Dan maar doorstappen en hem letterlijk meesleuren. ☹

Bij onze terugkeer kruipt hij rechtstreeks zijn bench in om te bekomen. Hij slaapt zo diep dat hij zelfs de tuinmannen mist die ons tuintje wat komen opkalefateren. De lieve schat is duidelijk zijn duivenjacht aan het herbeleven: hij ligt te trappelen en ik word getrakteerd op de meest überschattige piepjes en geluidjes.

Zijn tuigje haat hij nog steeds hartsgrondig; hij krimpt zelfs ineen wanneer het tuigje zelf aangeraakt wordt tijdens het aaien. ☹

Toch blijft hij mij volledige aandacht geven in de trein terwijl een hele meute luidruchtige tieners passeert. Flinkerd!

Thuis gekomen vind ik het nog eens tijd om de borstel boven te halen voor de viervoeters. Darko gaat door het dak. Woehow! Die komt meteen zijn derrière aanbieden, neen wacht, eerst mijn borstkas, neen, toch maar mijn schouders... ooooo... wacht, mijn kont terug, neen rug, neen schouders... Darko toch, blijf nu maar gewoon staan genieten en ik borstel elk onderdeelje van je. ☺ Laguns nieuwsgierigheid wordt er wel door aangewakkerd. Totnogtoe was het geen sinecure om de kleine man te borstelen maar wat werkt er beter dan wat jaloezie tussen viervoeters? Als Darko zijn behandeling zo geweldig vindt, dan móét Lagun die ook krijgen. ;-)

Achter zijn oren zit hij wel met een serieuze knoop. Bijna een dreadlock. Ik vrees dat dat knippen zal worden want ik geraak er niet door met het materiaal dat ik heb. Toch niet zonder hem erg pijn te doen en nu hij het net allemaal laat gebeuren, wil ik hem zeker geen trauma aandoen.

Dag 273 – donderdag 26 september

Het is me beu vandaag. Ik zie al een hele tijd mijn mooie plantjes niet meer achteraan in de tuin door de brandnetels en ik wéét dat ze er zijn. Veerle to the rescue dus! Na een toertje te zijn gaan lopen met Darko en Yana over de middag, trek ik mijn rubberen laarzen en handschoenen aan en ik trek ten strijde. Enkele minuten later hoor ik achter me ook 'snoei'geluiden... Lagun is me aan het meehelpen! Alleen... hij is de krulwilgen aan het strippen van hun onderste takken. Haha. Kan je daar nu boos om zijn?!

's Avonds mag Lagun mee naar de vergadering bij Canisha. We worden er allemaal vergast door het kleine grut en hij speelt erg geweldig met Eager. In een mum van tijd moet ik hem terug aan mijn stoel vastmaken om hem wat tot rust te brengen. Hij gaat helemaal over de rooie wanneer hij met zijn halfbroer kan rollebollen. Geen remmingen daar.